

TÓPARTI CSODÁK

Július 27., szombat délután

Jézus születésekor Sátán tudta, hogy Ő jött el, akinek megbízatása van uralmának megdöntésére. Reszketett az angyali üzenet hallatán, amely az újszülött király hatalmáról tanúskodott. Sátán jól tudta, milyen helyet töltött be Krisztus a mennyben, mint az Atya szeretett Fia. Az, hogy Isten Fia emberként jön el a földre, csodálattal és balsejtelemmel töltötte el. Nem tudta megfejtetni ennek a nagy áldozatnak a titkát. Önző lelke nem foghatott fel ekkora szeretetet a megcsalt emberiség iránt. Az embereknek csak halvány elképzelésük volt a menny dicsőségéről és békéjéről, az Istennel való közösség öröméről. Lucifer, az oltalmazó kerub viszont mindezt jól ismerte. Mivel elvesztette a mennyet, elhatározta, hogy másokat is bukásra készítet, így szerez elégtételt magának. Ezt csak úgy érheti el, hogy aláértékelteti velük a mennyei dolgokat, és szívüket a földiekhez köti. – *Jézus élete*, 115. o.

Krisztus saját tapasztalatból ismerte meg az emberiség vágyait és szükségleteit. Isten egyszülött Fia elszakíthatatlan kötelékkel fűzte össze magát az emberek fiaival. Ezért „nem szégyenli őket atyjafiainak hívni” (Zsid 2:11). Ő áldozatunk, szószólónk és testvérünk lett, aki az Atya trónja előtti emberi formában és örök időkre eggyé lett velünk, akiket megváltott... Emberfiává lett. Mindezt azért tette, hogy az embert a bűn fertőjéből és lealacsonyító voltából megmentse és fel-emelje, hogy Isten szeretetét sugározhassa, és részesülhessen a megszentelt élet örömeiben. [...]

Ez a szeretet páratlan! A mennyei király gyermekeinek neveztesünk! Ó, mily becses ígélet! A legmélyebb elmélkedésre méltó dolog! (...) Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívét Isten akaratának rendeli alá. Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban

felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbéli részvétet, mely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgását is végtelenül felülmúlja! – *Jézushoz vezető út*, 14–15. o.

Jézus, aki azt mondta: „...leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt” (Jn 10:17) – arra az életre támadt fel a sírból, amellyel önmagában rendelkezett. Az emberi meghalt, az isteni viszont nem. Krisztus isteni természetének volt hatalma a halál bilincseinek megtörésére. Krisztus kijelenti, hogy önmagában van élete, amellyel bárkit megeleveníthet, akit akar.

Minden teremtett lény Isten akarata és hatalma által él. Mindenki az Isten Fiában való életből nyeri életét. Bármennyire tehetséges és sokra is képes valaki, életét az élet Forrásától nyeri. Krisztus az élet kútfeje. Csak az, aki egyedül a halhatatlanság, aki a világosságban és életben lakozik, jelentheti ki: „...Van hatalmam letenni [az életemet], és van hatalmam ismét felvenni azt...” (Jn 10:18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 301. o.

Július 28., vasárnap

Annyira lefoglalta őket a menekülésért vívott küzdelem, hogy el is felejtették: Jézus is a fedélzeten van. Most, midőn látták, hogy munkájuk hiábavaló, és csak a halál vár rájuk, eszükbe jutott, kinek a parancsára indultak el a túlsó partra. Jézusban volt egyedüli reménységük. [...]

Hirtelen vakító villám szeli át a sötétséget, s ők meglátják az alvó, a fejetlenségtől nem zavartatott Jézust... A villám fényében mennyei békét fedeznek föl arcán, tekintete elárulja: nem önmagával törődik, gyengéden szereti őket. Szívből felé fordulnak, s kiáltják: „Uram, ments meg minket, mert elveszünk.” (Mt 8:25)

Soha senki nem ejtette ki ezt úgy, hogy ne talált volna meghallgatásra. Miközben a tanítványok végső erőfeszítéssel megragadják evezőiket, Jézus felkel. Ott áll tanítványai körében, miközben a vihar tombol, a hullámok átcsapnak fölöttük, s villám világítja meg arcát. Felemeli kezét – amit oly gyakran tett, mikor irgalmasan cselekedett –, és így szól a haragos tengerhez: „Hallgass, némulj el.” (Mk 4:39) [...]

Ahogy Jézus hittel pihent Atyja gondviselésében, úgy kell nekünk megpihennünk Megváltónk gondoskodásában. – *Jézus élete*, 334–336. o.

Istenünk szavára hallgat a menny és a föld, s Ő pontosan tudja, mire van szükségünk. Mi csak rövid távolságot látunk be magunk előtt, de „nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt, mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13). Az Úr magasan trónol a föld nyugtalansága fölött. Isteni tekintete előtt nincs titok. Nagy és zavartalan örökkévalóságából rendeli el, amit jónak lát.

Az Atya tudta nélkül egyetlen veréb se hull a földre. Sátánt Isten iránti gyűlölete arra vezeti, hogy az állatteremtményeket is pusztítsa. Csak Isten védő gondoskodása óvja meg a madarakat, hogy örömeinkkel vidíthassanak bennünket... „Ne féljete azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (Mt 10:31) – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 272–273. o.

Nincs olyan nehéz helyzet, ami meg tudná változtatni mennyei Atyánkat. Nála nincs lehetetlen. Jézus végtelen szeretetet tanúsított irántunk, amikor önmegtágadó életet élt, majd kínszenvedést halt értünk. Jöjj Krisztushoz, ahogy vagy... Bízd magad teljesen az ő irgalmának gondoskodására. Nincs olyan belső vagy külső nehézség, amelyet hatalma által ne tudna megoldani.

Egyesek heves természetűek, de aki lecsendesítette a Galileai-tengeren dúló vihart, így szól a feldúlt szívedhez: „Hallgass, és némulj el!” Nincs olyan lázadó természet, amelyet ne tudna hatalma alá hajtani, nincs olyan heves vérmérséklet, amit ne tudna lenyugtatni, ha a szív az ő gondoskodására bizza magát.

Nincs oka az elkeseredésre annak, aki Jézus kezébe helyezi a lelkét. Mindenható Üdvözítőnk van. Jézusra, hited adományozójára és bevégzőjére tekintve mondhatod: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe.” (Zsolt 46:2–3) – *In Heavenly Places*, 17. o.

Július 29., hétfő

Jézus parancsára a gonosz lelkek eltávoztak áldozatukból, és a megszabadított emberek nyugodtan, csendben, józanul, szelíden ültek a Megváltó lábánál. De a démonoknak Jézus megengedte, hogy egy disznónyáját a tengerbe sodorjanak. Gadara lakóit ez a veszteség érzékenyebben

érintette, mint a Krisztus nyújtotta áldás, és könyörögtek a mennyei orvosnak, hogy hagyja el őket. Sátán éppen ezt akarta elérni. A veszteséért Jézusra hárítva a felelősséget felébresztette a nép önző félelmét, és gátat emelt, hogy ne hallhassák Jézus szavait. Sátán a veszteségekért, csapásokért és szenvedésekért mindig a keresztényeket okolja, hogy a vád ne azokat érje, akiket illet: őt magát és képviselőit. [...]

A történeteket Isten azért engedte meg, hogy a tanítványok tanúi legyenek Sátán kegyetlen hatalmának, amit az emberek és az állatok felett gyakorol. A Megváltó azt akarta, hogy követői tudják meg, milyen az az ellenség, akivel szembe kell szállniuk, hogy ne essenek áldozatul cselfogásainak. A környék lakóinak is meg akarta mutatni hatalmát, amellyel széttépi Sátán bilincseit, és megszabadítja foglyait. És bár maga Jézus eltávozott, az oly csodálatosan megszabadított emberek ott maradtak, hogy hirdessék jótevőjük könyörületét. – *A nagy küzdelem*, 514–515. o.

Bár Gadara népe nem fogadta be Jézust, Ő nem hagyta őket a sötétben, amit ők maguk választottak. Arra kérték, hogy távozzon el tőlük, de Ő nem hallgatta meg kérésüket. Hiszen nem tudták, mit utasítanak el. Ezért azok útján küldte el nekik a világosságot, akiket készek voltak meghallgatni.

A disznók elpusztításával Sátánnak az volt a célja, hogy az embereket elfordítsa a Megváltótól, és megakadályozza az evangélium hirdetését azon a vidéken. De pontosan ez az esemény rázta fel úgy az embereket, ahogy semmi más nem tudta volna, és a figyelmet Krisztusra irányította. Bár a Megváltó eltávozott, az emberek, akiket meggyógyított, tanúskodtak hatalmáról. Akik a sötétség fejedelmének eszközei voltak, a világosság csatornái, Isten Fiának követői lettek. Amikor Jézus visszatért a Tízvárosba, az emberek köré sereglettek, és a környező vidékről három napig ezrek hallgatták a megváltás üzenetét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 98. o.

A lelkek erőssége Istenben van, nem emberekben. A csendes bizalom az erőssége mindenkinek, aki szívét Istennek adja. Krisztus nem csak alkalmanként érdeklődik irántunk, hanem erősebben és gondoskodóbban, mint az anya gyermeke iránt... Megváltónk emberi szenvedés és gyötrellem, bántalmazás, szidalom, gúny, visszautasítás és halál révén vásárolt meg minket. Mindig figyel rád, Isten reszkető gyerme-

kére. Az ő védelme alatt biztonságban vagy... Emberi természetünk gyengesége nem akadályozza meg mennyei Atyánkhoz való menetelünket, mert Krisztus meghalt, hogy engesztelést szerezzen értünk. – *Isten fiai és leányai*, 77. o.

Július 30., kedd

Jézus... egy darabig a tengerparton maradt, tanított és gyógyított, azután betért Lévi-Máté házába, hogy részt vegyen a lakomán a vámszedőkkel. Itt talált rá Jairus, a zsinagoga vezetője.

Ez a zsidó vén nagy bánattal jött Jézushoz, lábához vetette magát, és így kiáltott: „Az én leánykám halálán van; jer, vesd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.” (Mk 5:23)

Jézus azonnal elindult a főemberrel annak háza felé. Bár a tanítványok már olyan sok irgalmas cselekedetét látták, mégis meglepte őket, hogy Jézus hajlandó engedni az öntelt rabbi kérésének. – *Jézus élete*, 342. o.

A Megváltó áttörte magát a tömegen, és megközelítette azt a helyet, ahol a szerencsétlen asszony állt. Ő mindedig hiába próbált újra és újra Jézus közelébe férkőzni. Most itt volt az alkalom, de nem tudta, hogyan szólítsa meg. Nem akarta feltartóztatni a lassan haladó Jézust. De úgy hallotta, hogy ha megérintik a ruháját, gyógyító erő árad ki belőle. Attól való féltében, hogy elszalasztja a gyógyulás egyetlen alkalmát, előretolakodott. [...]

Krisztus ismerte az asszony minden gondolatát, és arra ment, ahol az asszony állt. Tudott nagy ínségéről, és alkalmat adott neki hite gyakorlására.

Az asszony az előtte elhaladó Jézus Krisztus felé nyúlt, és pusztán ruhája szegélyét sikerült megérintenie. Abban a pillanatban tudta, hogy meggyógyult. Erre az egy érintésre összpontosította egész hitét. Fájdalma és elesettsége azon nyomban megszűnt. – *A nagy Orvos lábnymán*, 59–60. o.

Krisztus nem a saját tájékoztatása végett tette fel a kérdést [„Ki az, aki engem illete?"]. Tanítást akart adni a népnek, tanítványainak és az asszonynak. Reményt kívánt ébreszteni a megpróbált asszonyban. Tudatosítani akarta benne, hogy a hit hozott gyógyító erőt. Az asszony

bizalma nem maradhatott észrevétlenül. Istent kellett hálás beismerésének megdicsőítenie. Krisztus tudatni akarta vele, hogy helyesli hitből fakadó cselekedetét. Nem akarta, hogy csak részleges áldással távozzon el. Tudnia kellett, hogy Jézus ismeri szenvedését; hogy szánakozva szereti, és helyesli, hogy hisz hatalmában: hiszi, hogy Krisztus minden bajától korlátlanul meg tudja szabadítani, aki hozzá jön. [...]

Az asszony – látva, hogy nincs kibúvó – remegve lépett elő, és Jézus lábához vetette magát. A hála könnyeit hullatva elmondta neki ott mindenki előtt, miért érintette meg a ruháját, és miként gyógyult meg azonnal. Félt, hogy Jézus ruhájának megérintése vakmerő cselekedet volt. De egyetlen rosszálló szó sem hangzott el Krisztus ajkáról... „Bízál, leányom – szólt kedvesen –, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel!” (Lk 8:48) Ó, milyen vigasztalóak voltak ezek a szavak! Attól való félelme, hogy megsértette Jézust, nem mérgezte meg örömét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 60–61. o.

Július 31., szerda

Jézus szavai a zsinagógában a hallgatók önigazultságának gyökeréig hatoltak. Meg kellett érteniük a keserű igazságot: eltávolodtak Istentől, eljátszották a jogot, hogy Isten népe lehessenek. Minden szó késésként hasított beléjük, s tárta fel valódi állapotukat. Most megvetették a hitet, melyre az imént Jézus ihlette őket. Nem akarták belátni, hogy Ő, aki szegénységből, alacsony sorból származik, más lehet, mint közönséges ember.

A hitetlenségük rosszindulatot szült. Sátán irányította őket, és ők dühödten ordítottak a Megváltó ellen. Elfordultak tőle, akinek küldetése a gyógyítás és helyreállítás volt, s ekkor megmutatkoztak bennük a pusztító jellemvonásai. – *Jézus élete*, 239. o.

A tanítványok üzenete ugyanaz volt, mint Keresztelő Jánosé vagy magáé Krisztusé. „Elközelített az Istennek országa.” (Mk 1:15) Nem volt szabad vitába keveredniük az emberekkel, hogy a Názáreti Jézus-e a Messiás, hanem a nevében kellett az ő irtalmas cselekedeteit véghez vinniük. [...]

A tanítványoknak első misszióútjukon csak „Izrael házának eltévelyedett juhaihoz” (Mt 10:6) kellett menniük. Ha már ekkor hirdették volna az evangéliumot a pogányoknak vagy a samaritánusoknak,

elvesztették volna befolyásukat a zsidók felett. A farizeusok előítéleteinek felszításával olyan vitába keveredtek volna, amely már munkájuk kezdetén elbátortalanítja őket. Még maguk az apostolok is lassan értették meg, hogy az evangéliumot minden nemzetnek el kell vinni. Míg fel nem fogják ezt az igazságot, addig nem készültek föl a pogányokért végzett munkára. Amennyiben a zsidók elfogadják az evangéliumot, Isten hírvivőként küldte volna ki őket a pogányokhoz. Ezért kellett elsőként hallaniuk az üzenetet. – *Jézus élete*, 350–351. o.

Mivel a vezetők nem hittek Jézusban, a nép sem fogadta el Üdvözítőjéül. Jézus a fájdalemnak és szomorúságnak embere volt. Nem tudták elviselni, hogy komoly, önfeláldozó élete uralja őket. Inkább szerettek volna örvendezni annak a tiszteletnek, amit a világ nyújthat. De azért mégis sokan követték Isten Fiát, és figyelmesen hallgatták tanításait, élvezték drága szavait, melyek ajkairól áradtak. Beszéde rendkívül tartalmas volt, de azért mégis oly egyszerű, hogy a leggyengébb is felfoghatta.

Sátán és angyalai elvakították Jézus kortársainak a szemét, és elhomályosították értelmüket. Arra ingerelték a nép elöljáróit és az írástudókat, hogy az Üdvözítő életére törjenek... Láttam, hogy a vének és írástudók közül sokan hittek benne, de Sátán visszatartotta őket ennek a beismerésétől; jobban féltek a nép bosszújától és csúfolódásától, mint Istentől.

Sátán gyűlölte és cselszövése mindeddig nem hiúsíthatta meg a megváltás tervét. Mindinkább közeledett az az idő, mikor már beteljesednek azok, amikért Jézus a világba jött. – *Tapasztalatok és látomások*, 160–161. o.

Augusztus 1., csütörtök

Amikor felvetődik a kérdés a szívedben: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?” (Jn 6:5), válaszod ne a hitetlenség felelete legyen. Amikor a tanítványok meghallották a Megváltó utasítását: „Adjatok nekik ti enni” (Lk 9:13), minden nehézség eszükbe jutott. Megkérdezték: Elmenjünk a falvakba eledelet vásárolni? Így most is, mikor az emberek híján vannak az élet kenyérének, az Úr gyermekei megkérdezik: Elküldjünk valakiért a távolba, hogy jöjjön és megetesse őket? Ezzel szemben mit mondott Krisztus? „Ültessétek le az embereket” (Jn

6:10) – s ott helyben megetette őket. Amikor olyan lelkek vannak körülöttetek, akik szűkölködnek, tudjátok, hogy Krisztus ott van. Lépjetek érintkezésbe vele! Hozzátok árpakenyereiteket Jézushoz!

A rendelkezésünkre álló eszközök látszólag nem elegendőek a munkához, de ha hitben előre haladunk, bízunk Isten mindent megelégtető erejében, akkor bőséges források tárulnak fel számunkra. Ha a mű Istené, akkor Ő maga fog gondoskodni az elvégzéséhez szükséges eszközökről. Megjutalmazza a belé vetett őszinte, egyszerű bizodalmat... Ha a minden erő forrásához járulunk, s kinyújtjuk hitkezünket, hogy kapjunk, meg fogunk erősödni munkánkban még a legfenyegetőbb körülmények között is, és képesek leszünk átadni másoknak az élet kenyerét. – *Jézus élete*, 370–371. o.

Jóllehet a véges emberi elme képtelen megérteni a végtelen Isten terveit, és nem ismeri fel teljesen szándékai megvalósulását, de sokszor tévelygés vagy hanyagság az oka annak, hogy csak homályosan fogja fel a menny üzenetét. Nemritkán az embereknek – még Isten szolgálainak is – a gondolkozását annyira eltompítják az emberi nézetek, az emberi hagyományok és hamis tanítások, hogy csak részben tudják felfogni azokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket Isten kinyilatkoztatott Igéjében. Így volt ez Krisztus tanítványaival is, még akkor is, amikor a Megváltó személyesen volt velük. Elméjüket átítatta az a közhiedelem, hogy a Messiás földi fejedelem, aki az egyetemes birodalom trónjára emeli Izraelt. Amikor Jézus megjövedölte szenvedéseit és halálát, még nem tudták, mit jelentenek szavai. – *A nagy küzdelem*, 344. o.

Mivel ilyen rövid idő áll már csak a rendelkezésre, népünk imádkozzon, őrködjön, és semmi esetre se hagyja elterelni magát az előttünk álló hallatlanul fontos eseményre való előkészülettől. Mivel látszólag megnyúlt az idő, sokan hanyaggá és közönyössé váltak, ami szavaikat és cselekedeteiket illeti. Nem veszik észükbe a veszedelmüket, nem látják, nem is értik meg, hogy Istenük kegyelme rejlik a próbaidő meghosszabbításában, hogy idejük legyen megfelelő jellemet kialakítani az eljövendő halhatatlan életre. Minden perc a lehető legértékesebb... Istennek népe van a földön, akik hittel és szent reménységgel, figyelmesen követik nyomon a jövendölések gyors beteljesedését, s akik az igazság iránti engedelmességgel törekednek megtisztítani lelküket,

nehogy amikor Krisztus megjelenik, menyegzői ruha nélkül találja őket. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 306. o.

Augusztus 2., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „A hit érintése” című fejezet (342–348. o.); *Az én életem ma*, „Isten mindenütt velünk van” című fejezet (336. o.).